

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. R. Ž.**
bytem
zastoupen advokátkou Mgr. Romanou Náhlíkovou Kaletovou
sídlem Žižkova třída 335/12, Písek

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2024, č. j. 18832/24/5200-10421-713255

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný postupem dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správce daně Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 19. 6. 2023, č. j. 1531160/23/2208-50521-307462.
2. Tímto rozhodnutím, platebním výměrem, správce daně vyměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2022.
3. Žalobce rozporuje závěry daňových orgánů ve vztahu k žalobcem uplatněnému daňovému zvýhodnění za 3 vyživované děti v období leden 2022 až březen 2022. Jedná se o syna P. (x), dceru A. (x) a syna J. (x). Správce daně zjistil, že za toto období si nárokuje daňové zvýhodnění jak žalobce (otec), tak matka. Oběma proto zaslal výzvu k odstranění pochybností. Správce daně vyšel z toho, že v červnu roku 2021 došlo u žalobce a manželky k ukončení společné domácnosti. Děti byly rozsudkem Okresního soudu ze dne 23. 5. 2022, č. j. 6 Nc 2311/2021-442, ve znění rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 11. 2022, č. j. 6 Co 976/2022-584, svěřeny po dobu před a po rozvodu do péče matky, otci bylo stanoveno výživné, a to i zpětně od 1. 6. 2021, byl upraven styk s otcem; vyživované dítě může být členem pouze jedné domácnosti. Tvrzení žalobce o převažující péči o děti v daném období je v rozporu s tvrzeními matky. Správce daně dospěl k závěru, že bude vycházet z rozhodnutí opatrovnického soudu.
4. Úvahy správce daně žalovaný aproboval. Při shrnutí tvrzení obou rodičů vycházel z toho, že nezletilé děti byly svěřeny do péče matky a žalobce byl povinen hradit výživné od 1. 6. 2021. V kontextu judikatury žalovaný popsal výklad rozhodných zákonných ustanovení, k čemuž co do zjištěného skutkového stavu uvedl, že mezi rodiči nebyla uzavřena dohoda a proto posuzuje nárok žalobce na daňové zvýhodnění na vyživované děti žijící ve společné domácnosti v jejím kontextu. Jeho závěr lze shrnout tak, že bylo-li žalobci stanoveno hradit výživné na děti k rukám matky zpětně od 1. 6. 2021, pak takovéto zpětné stanovení výživného znamená, že dle závěrů opatrovnického soudu se o děti starala matka, jakoby byly i v dané době děti svěřeny do její péče.
5. V rámci podané žaloby žalobce nejprve rekapituluje uplatněný nárok, platební výměr, podané odvolání, odvolací námitky, rozhodnutí žalovaného.
6. Konkrétně žalobce poté namítá, že daňové orgány pochybily, když vycházely z rozsudků opatrovnických soudů, neboť výlučná péče matky byla stanovena s účinností od 27. 12. 2022, tedy 9 měsíců po uplatňovaném období. Do té doby trvala péče jak ze strany otce, tak ze strany matky. V rozhodném období rozsudky opatrovnických soudů nejenže nebyly pravomocné, ale nebyly ani vydány. Žalobce do března roku 2022 bydlel s dětmi v domě a převážně se o ně staral.
7. Dále žalobce namítá neprovedené jeho výslechu, který správce daně zamítl s odůvodněním, že by se nejednalo o důkaz, ale o pouhé tvrzení. To je dle žalobce v rozporu s § 93 daňového řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

8. Obě rozhodnutí jsou založeny na tom, že žalobce neunesl důkazní břemeno, nicméně jeho důkazní návrhy byly správcem daně zamítnuty. Správce daně se opíral o pouhá tvrzení matky dětí, která žalobce rozporuje. S touto námitkou se žalovaný nevypořádal.
9. Žalobce má za to, že prakticky zcela obstarával finanční úhrady dětí, pečoval o společnou domácnost (vaření, úklid, zahrada z 50 %); s dětmi trávil minimálně 40 % veškerého času, matka od listopadu 2021 pracovala na plný úvazek v Praze. Tyto znaky dle žalobce dokládají, že v daném období děti tvořily společnou hospodářící domácnost s žalobcem a žalobce měl nárok na daňové zvýhodnění.
10. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že žalobou vedenou pod sp. zn. 57 Af 5/2024 žalobce obdobně jako zde brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2024, č. j. 18838/24/5200-10421-713255, které se týká zdaňovacího období roku 2021.

II. Vyjádření žalovaného, replika žalobce

11. Žalovaný ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2024 navrhl podanou žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
12. Dle žalovaného žalobní body odpovídají odvolacím námitkám. Daňové orgány vycházely z rozsudků opatrovnických soudů a z žalobcova tvrzení. Pobyt žalobce v domě a poskytování finančních prostředků neznamená automaticky vedení společné domácnosti. Zejména z rozsudku Okresního soudu v Písku nelze dovodit, že by v daném období byla péče žalobce o děti převažující a že by děti tvořily s žalobcem společnou domácnost.
13. Žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Zamítnutí návrhu na výslech žalobce je odůvodněno v bodě 51. Žalobce tíží ohledně jeho tvrzení břemeno důkazní.
14. Žalobce ve své replice ze dne 20. 11. 2024 setrval na své žalobě. Namítá, že opatrovnické soudy rozhodují dle nejlepšího zájmu dítěte, nikoli dle dosavadní podoby péče. Děti trávily čas s rodiči i odděleně. Od listopadu 2021 matka dětí začala pracovat pro společnost v Praze, jezdila do Prahy, účastnila se školení. Z tohoto důvodu o děti pečovat nemohla. K tomu žalobce předkládá výčet dnů, kdy v lednu až březnu o děti pečoval – 50 dní z 90. Žalobce pouze nebydlel na téže adrese, ale poskytoval plnohodnotnou péči – volný čas, učení, vaření, úklid, odvoz do školy, kroužky a plně finančně pečoval, celkově více než matka.

III. Ústní jednání

15. Dne 5. 6. 2025 proběhlo ústní jednání, při kterém účastníci setrvali na svých dosavadních podáních. Žalobce zdůraznil nesmyslnost postupu finanční správy a její diskriminační postup vůči otcům. Obdobně jako v žalobě popsal svoji péči o domácnost a děti, finanční stránku péče a zpětné doplacení výživného.
16. Krajský soud doplnil dokazování.
17. Usnesením soud pro nadbytečnost zamítl provedení některých žalobcem navržených důkazů. Konkrétně platebním výměrem správce daně a ve správním spise obsaženými kopiemi rozsudků opatrovnických spisů, neboť z těch je vycházeno bez dalšího. Dále byl zamítnut návrh na účastnický výslech žalobce, a to dílem pro nadbytečnost, neboť skutkový stav byl již zjištěn, žalobce se k věci samé ústně vyjádřil, rovněž srov. § 131 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších zákonů (dále jen „ř. s.“). Zamítnut byl rovněž návrh na doplnění dokazování protokoly správce daně (výslechy rodičů), neboť tyto se týkají jiného zdaňovacího období, které je řešeno ve věci sp. zn. 57 Af 5/2025, u něhož jsou v daňovém spise založeny. Obdobně byl zamítnut i návrh na doplnění dokazování pracovní smlouvou manželky žalobce, a to pro nadbytečnost, neboť její zaměstnání není mezi účastníky sporné. Bylo doplněno dokazování usnesením Krajského soudu ze dne 13. 12. 2022, č. j. 6 Co 976/2022-601, tj. usnesením, jímž byl opraven rozsudek téhož soudu ze dne 14. 11. 2022, č. j. 6 Co 976/2022-584; tabulka potřeb dětí (č. l. 37-38 soudního spisu); výpisy z bankovního účtu/potvrzení o platbě (č. l. 76 až 79 soudního spisu, kopie ze spisu sp. zn. 57 Af 5/2024).

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 ř. s.).
19. Žaloba není důvodná.
20. Dle § 89 odst. 1 daňového řádu platí, že *má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového tvrzení nebo jiné písemnosti předložené daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností. V souladu s odst. 2 poté ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.* Správce daně výzvou k odstranění pochybností ze dne 13. 4. 2023 vyzval žalobce k odstranění konkrétních pochybností týkajících se naplnění předpokladů pro nárok na daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící ve společně hospodařící domácnosti. Žalobce se 28. 4. 2023 písemně vyjádřil, popsal podobu soužití ze svého úhlu pohledu a setrval na svém nároku. Obdobně tak následně i matka. V rámci úředního záznamu ze dne 18. 5. 2023 správce daně uzavřel, že žalobce neodstranil jeho pochybnosti a s odkazem na rozsudky opatrovnických soudů dospěl k závěru, že v červnu 2021 došlo k ukončení společně hospodařící domácnosti (tj. k okamžiku zpětně stanoveného výživného žalobce). Na to žalobce reagoval dne 5. 6. 2023 sdělením, v jehož rámci navrhoval mj. svůj výslech. V úředním záznamu ze dne 16. 6. 2023 pak správce daně setrval na svých dosavadních závěrech a k návrhu na doplnění dokazování účastnickým výslechem žalobce uvedl, že by se nejednalo o důkaz, ale o pouhé tvrzení, s čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil.
21. Dle § 21e odst. 4 ZDP platí, že *společně hospodařící domácností se pro účely daní z příjmů rozumí společenství fyzických osob, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.*
22. Podle § 35c odst. 1 ZDP pak *poplatník uvedený v § 2 má nárok na daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící s ním ve společně hospodařící domácnosti, a to ve výši a za naplnění dalších pro přezkoumávanou věc nerozhodných podmínek.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

23. Jak shrnují právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Afs 155/2019-46, jehož závěry shledal Ústavní soud v usnesení ze dne 12. 5. 2022, sp. zn. II. ÚS 2686/21, ústavně konformními: „*I. Dítě může být členem pouze jedné společně hospodařící domácnosti (§ 21e odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů) pro účely uplatnění slevy za umístění dítěte podle § 35bb a daňového zvýhodnění na vyživované dítě podle § 35c téhož zákona.; II. Nežijí-li rodiče dítěte v jedné společně hospodařící domácnosti a dítě fakticky naplňuje znaky člena společně hospodařící domácnosti (§ 21e odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů) ve vztahu k oběma rodičům, je třeba zkoumat, ve které domácnosti jsou naplněny její znaky ve větší míře.; III. Rozhodnutí soudu o svěřeni dítěte do péče jednoho z rodičů zpravidla předurčuje rodiče, se kterým dítě žije ve společně hospodařící domácnosti (§ 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů). Neodpovídá-li skutečný stav věci tomuto rozhodnutí, je daňový poplatník, který uplatňuje slevu za umístění dítěte podle § 35bb nebo daňové zvýhodnění na vyživované dítě podle § 35c citovaného zákona, povinen v souladu s § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, prokázat, že naplňuje znaky společně hospodařící domácnosti s vyživovaným dítětem v míře větší než ten rodič, kterému bylo dítě rozhodnutím soudu svěřeno do péče.“ K obdobným závěrům se přihlásil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 30. 11. 2023, č. j. 3 Afs 254/2021-42.*
24. Z citovaného rozsudku je vhodné dále poukázat na to, že „soud nevylučuje, že tyto znaky mohou být naplněny fakticky ve vztahu k oběma rodičům, kteří spolu nežijí, přičemž nezpochybňuje, že tomu tak je i v případě stěžovatele a jeho nezletilé dcery. Pokud však může být pro dané účely § 21e odst. 4 zákona o daních z příjmů členem pouze jedné domácnosti, je třeba zkoumat, ve které z více takových domácností jsou její znaky naplněny více. To bude dáno zejména kvantitativním ukazatelem, tedy tím, ve které domácnosti žije dítě objektivně více. Subjektivní vnímání situace rodičem a dítětem a kvalita poskytovaného zázemí nemohou být pro tyto účely rozhodující, jak uvedl správně krajský soud. V případě protichůdných tvrzení rodičů by totiž byla prakticky vyloučena možnost určení společně hospodařící domácnosti správcem daně za situace, kdy by slevu za umístění nebo daňové zvýhodnění na vyživované dítě uplatnili oba rodiče, kteří spolu nežijí v jedné společně hospodařící domácnosti. Naopak rozhodnutí soudu o svěřeni dítěte do péče může základním ukazatelem, jelikož předurčuje rodiče, s nímž bude dítě trávit většinu času, a který o něj bude osobně pečovat. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že nelze automaticky stavět rovnítko mezi rozhodnutím soudu o svěřeni dítěte do péče a naplněním znaků společně hospodařící domácnosti. Takový předpoklad totiž ze zákona o daních z příjmů nevyplývá. K tomu závěru ostatně nedospěl ani krajský soud, který výslovně zdůraznil, že je třeba vycházet ze skutečného stavu věci v každém konkrétním případě, neboť například v důsledku dohody rodičů může být realita odlišná od rozhodnutí soudu o svěřeni dítěte do péče. Nicméně pak tíží podle § 92 odst. 3 daňového řádu v takovém případě důkazní břemeno daňového poplatníka, který je pak povinen prokázat že fakticky naplňuje znaky společně hospodařící domácnosti s vyživovaným dítětem v míře větší, než ten rodič (poplatník), kterému bylo dítě rozhodnutím soudu svěřeno do péče“.
25. Co se týče otázky společně hospodařící domácnosti, Krajský soud v Brně v právní větě svého rozsudku ze dne 26. 9. 2024, č. j. 62 Af 1/2024-64, shrnul, že „[p]ři posouzení existence a dalšího trvání společně hospodařící domácnosti ve smyslu § 21e odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, je vedle obecných znaků (evidence trvalého bydliště, společné brazení nákladů na své

potřeby, péče o domácnost apod.) nezbytné zkoumat rovněž projevenou vůli fyzické osoby společně hospodařící domácnost s jejími členy tvořit (či netvořit), respektive v ní i nadále setrvat (či neseťvat), činěním konkrétních kroků k jejímu udržení či zániku.“

26. Z uvedeného plyne, že žalobce by musel v případě každého z dětí prokázat, že v měsíci lednu, únoru a březnu roku 2022 spolu s dětmi on sám naplňuje znaky společně hospodařící domácnost, musel by tedy prokázat, že v každém tomto měsíci, za který žádá zvýhodnění, byl převážně pečujícím rodičem. Tomu však žalobce z níže uvedených důvodů nedostál.
27. Jak již krajský soud popsal shora, daňové orgány vycházely zejména z rozsudků opatrovnických soudů, které pro zodpovězení rozhodné otázky nejsou závazné, avšak odpověď na rozhodnou otázku poskytují. Rozhodným okamžikem zde není právní moc rozsudku, ale to, co jednotlivé výroky fakticky znamenají. Řízení u okresního soudu bylo k návrhu matky zahájeno dne 19. 6. 2021. Rozsudkem okresního soudu byly děti (P., A.) svěřeny pro dobu před a po rozvodu manželství do péče matky. Žalobci byla uložena povinnost uhradit zpětně výživné, a to od 1. 6. 2021, tj. od měsíce zahájení opatrovnického řízení, k rukám matky. Skutečnost, že žalobci byla uložena povinnost uhradit zpětně výživné za děti k rukám matky znamená, že v dané době dle opatrovnického soudu o tyto děti převážně pečovala právě matka, což plně odpovídá i samotnému výroku o péči. Krajský soud jako soud odvolací soud se se závěry okresního soudu ztotožnil. Ústavní stížnost žalobce byla usnesením Ústavního soudu ze dne 13. 4. 2023, sp. zn. II. ÚS 525/23 odmítnuta. Pokud by byly v rozhodné době děti ve společné péči obou rodičů, či dokonce byl-li by to právě žalobce, kdo o děti převažujícím způsobem pečoval, pak by nebyla otcovi uložena povinnost uhradit k rukám matky dlužné výživné. Na výrok o dlužném výživném je nutno hledět tak, že to byla právě matka, kdo potřeby dětí zabezpečoval. Pro úplnost krajský soud dodává, že s ohledem na řešené měsíce nebylo nutné se zabývat podobou úpravy styku jednotlivých dětí s otcem, ostatně v tomto směru není žalobcem, ani daňovými orgány z povahy věci argumentováno.
28. Rodiče začali hospodařit odděleně 22. 7. 2020 (rozdělení účtu), žalobce se v průběhu března 2022 odstěhoval z domu, kde do té doby oba rodiče žili společně s dětmi. Jak shrnul krajský soud v bodě 26 svého odvolacího rozsudku, *„téměř až do odchodu otce ze společné domácnosti byla v převážně matka tím, kdo o všechny děti téměř výlučně pečoval, když však je rovněž nepochybné, že otec se věnoval svým pracovním záležitostem, kdy jeho vysoké příjmy zajišťovaly jistě nadstandartní životní úroveň celé rodiny. Takto ale zůstává faktem, že zřejmě právě nezletilý P. vidí v matce toho rodiče, který se mu více věnoval jak při plnění jeho školních povinností, tak zejména i při jeho volnočasových aktivitách, což mimo jiné potvrdil ve svém přednesu i nejstarší syn účastníků J.“* (důraz doplněn). Jak rovněž krajský soud z okresního rozsudku shrnuje, bylo přihlédnuto i k vyjádření starších sourozenců, že v době, kdy má o nejmladšího syna pečovat otec jej často hlídají oni; okresní soud neměl vyjadřovaný zájem otce o něj za opravdový, když souhlas s výlučnou péčí matky podmiňoval dohodou o výživném. Rovněž bylo vycházeno z toho, že nelze po matce spravedlivě požadovat, aby náklady s provozem domu hradila sama. Okresní soud vycházel z toho, že matka svoji vyživovací povinnost plní tak, že dětem poskytuje stravu, bydlení a podílí se převažující měrou na osobní péči o ně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

29. Jakkoli žalobce s těmito závěry zjevně nesouhlasí, neprokázal v řízení před opatrovnickými soudy opak. Neučinil tak ani v řízení před daňovými orgány, přičemž jimi zjištěný skutkový stav žalobce účinným způsobem nezpochybnil ani v tomto přezkumném soudním řízení.
30. Žalobce na prvním místě namítá, že daňové orgány nemohly z těchto rozsudků vycházet, rozsudky v rozhodném nárokovaném období nebyly ani vydány; nebyla pravomocně stanovena výlučná péče matky, ale trvala společná péče obou rodičů. Tato námitka není důvodná. Rozsudky opatrovnických soudů vycházejí ze skutkového stavu pokrývající i rozhodné období. Opatrovnické soudy provedly rozsáhlé dokazování a skutkový stav, který zjistily, je relevantní i v této věci. V návaznosti na takto zjištěný skutkový stav, byla-li žalobci uložena povinnost uhradit výživné zpětně ke dni 1. 6. 2021, pak z takového výroku plyne, že opatrovnické soudy dospěly k závěru, že to byla právě matka, kdo o děti primárně pečoval, to v nyní přezkoumávané věci svědčí závěru daňových orgánů, že to byla právě matka, kdo s dětmi tvořil společně hospodařící domácnost. Ostatně i sám žalobce na tyto rozsudky v rámci svých důkazních návrhů odkazuje.
31. Pro účely posouzení existence společně hospodařící domácnosti není nutně (bez dalšího) rozhodné, jakým způsobem byla péče o dítě upravena soudem, neboť rozhodnutí o svěřeni dítěte do péče představuje toliko jeden z mnoha identifikátorů svědčících o existenci společně hospodařící domácnosti mezi dítětem a jeho rodičem. Nezbytné je totiž zkoumat faktický stav, tj. jakým způsobem péče o dítě skutečně probíhala a v tomto směru poskytují účinně nezpochybněná (ani v rámci opatrovnického řízení, ani v rámci daňového řízení, ani v tomto řízení) skutková zjištění opatrovnických soudů dostatečný podklad pro závěry daňových orgánů.
32. Dále žalobce namítá, že dle daňových orgánů neunesl své důkazní břemeno, ale jím navrhované důkazy byly zamítnuty. Zde žalobce konkrétně namítá, že správce daně jej nevyslechl. Ani zde však krajský soud neshledal pochybení. Žalobce odkazuje na § 93 daňového řádu. Dle tohoto ustanovení platí, že *„jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.“* Žalobce mohl k věci uvést vše, co chtěl. Tak i v rámci svých písemných podáních činil. Daňové orgány pak byly povinny zvážit relevanci těchto tvrzení v rámci zjišťování skutkového stavu věci. Tak daňové orgány i učinily. Tvrzení žalobce v jeho podáních byly vzaty za podklad rozhodnutí, avšak daňové orgány vzaly za prokázaný jiný než žalobcem tvrzený skutkový stav. Z odkazu na toto ustanovení se však již nepodává, v čem žalobce spatřuje nesprávnost postupu správce daně, když žalobce na toto ustanovení odkazuje s námitkou, že nebyl proveden jeho výslech. V řízení před krajským soudem nebyl výslech žalobce proveden dílem pro nadbytečnost, dílem pro subsidiární charakter účastnického výslechu, přičemž žalobce měl při ústním jednání neomezený prostor pro to, aby se soudu vyjádřil.
33. V části IV. žaloby shrnuje žalobce jím prezentovaný skutkový stav – obstarával téměř 100 % finančních úhrad na děti; pečoval o společnou domácnost; pečoval o děti a trávil minimálně 40 % času s dětmi; matka od listopadu 2021 pracovala na plný úvazek se sjednaným místem výkonu práce v Praze. K tomu žalobce uvádí, že toto naplňuje znaky Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

společné domácnosti a že děti s ním tvořily v daném období společně hospodařící domácnost a žalobce tak měl nárok na daňové zvýhodnění. K tomu žalobce navrhuje provést jako důkaz, krom rozhodnutí daňových orgánů, rozsudky ve věcech péče, výslech žalobce (neproveden), tabulku spotřeby dětí (proveden), výpisy z bankovních účtů (proveden), tvrzení rodičů v protokolech správce daně (neproveden), pracovní smlouvu matky (neproveden, nesporné).

34. Žalobce na tomto místě takto předkládá soudu alternativní verzi skutkového stavu, v jehož rámci prezentuje a zdůrazňuje určité aspekty. Jednak je nutné, aby svá tvrzení žalobce vztahoval individuálně k jednotlivým dětem (což činní pouze částečně), jednak jsou mezi jeho tvrzeními viditelné rozpory. Jak soud uvedl, v části IV. podané žaloby uvádí žalobce, že osobně pečoval a trávil čas s dětmi minimálně ve 40 %, *resp. o P., když A. a J. byly v dané době ve věku, kdy osobní péči otce ani matky jako takovou již tolik nepotřebovali*, hradil téměř 100 %. K tomu žalobce předkládá své vlastní tabulky finančních úhrad na děti, bez jakéhokoli časového ukotvení, ve kterých uvádí:
- A. – celkové měsíční náklady 11 000 Kč, podíl matky 4 500 Kč; A. u otce cca 20 % času, A. u matky cca 80 % času;
  - P. – celkové měsíční náklady 9 000 Kč; podíl matky 3 500 Kč; P. u otce cca 42 % času, P. u matky cca 58 % času.

Ve vztahu k nejstaršímu synovi žalobce nic neuvádí, byť i v jeho případě daňové zvýhodnění nárokuje. Žalobce dále vypočítává, že matka vynakládá 44,27 % příjmu na péči o děti, žalobce 55,72 %.

35. Tyto údaje ani nekorespondují s obecně tvrzenou převažující péčí a tím, že žalobce měl finančně hradit prakticky veškeré potřeby dětí. Ostatně byl-li žalobce povinen uhradit zpětně dlužné výživné, je zjevné, že v rámci opatrovnického řízení byl zjištěn pravý opak toho, co se žalobce snaží i nyní neúspěšně prokázat. Úhrada dlužného výživného přitom argumentaci žalobce o jeho převažující péči nepodporuje, právě naopak a skutečnost, že dětem hradí spoření, závěry daňových orgánů nezpochybňuje. K vybraným rozporům lze dodat, že v rámci repliky pak žalobce uvádí, že v lednu až březnu s dětmi trávil 50 dní z 90. Současně uvádí, že „nejde tedy ani říci, že by jeden z rodičů trávil vždy čas se všemi dětmi společně, ale péče byla „plovoucí“ podle aktuálních plánů všech“. Jednak je údaj 50 dnů z 90 v přímém rozporu s údaji tvrzenými žalobcem v předložených tabulkách, jednak z repliky není zřejmé, s kterými dětmi měl žalobce čas trávit, *resp. ve vztahu ke kterému dítěti měl plnit převažující péči tak, aby s tímto dítětem tvořil společně hospodařící domácnost.* Z úřední činnosti je současně krajskému soudu známo, že se jedná o totožné tabulky jako v případě druhé žaloby žalobce vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 57 A 5/2024, kde je však řešeno jiné rozhodné období. Předložené tabulky tak nejen že nejsou vztaženy k nějakému konkrétnímu časovému období, jedná se současně stále jen o tvrzení žalobce a předložené tabulky proto samy o sobě nic neprokazují. Mezi tvrzeními žalobce tak, jak soud popisuje, jsou přitom podstatné rozpory.
36. Poukazuje-li žalobce na výši finančních výloh, pak i v kontextu rozsudků opatrovnických soudů nelze přehlížet, že v dané době děti, matka i žalobce bydleli v domě matky, není přitom sporu o to, že žalobce se určitým způsobem finančně podílel. Finanční zabezpečení Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

děti má odpovídat finančním možnostem rodičů, ostatně lze dodat, že ve smyslu § 915 odst. 1 občanského zákoníku platí, že *životní úroveň dítěte má být zásadně shodná s životní úrovní rodičů* (srov. např. argumentace dovolenými).

37. Z předkládaných tvrzení žalobce proto nelze dospět k závěru, že by to byl právě žalobce, kdo by ve vztahu k jednotlivým dětem tvořil společně hospodařící domácnost. Takovou argumentaci žalobce soudu nepředkládá, přičemž tak, jak soud popsal výše, v soudu předkládaných skutečnostech jsou zcela zásadní rozpory. Úkolem krajského soudu není za žalobce cokoli domýšlet. Závěry daňových orgánů ob stojí.
38. Zcela nedůvodné jsou potom výtky žalobce vůči daňovým orgánům v jeho replice, že automaticky přijímají roli matky jako více pečující osoby. Daňové orgány své závěry konkrétním způsobem odůvodnily, na čemž nezmění nic ani setrvávající nesouhlas žalobce. Stejně tak nebylo ani zjištěno, že by zde hrála roli jakákoli diskriminace otců oproti favorizování matek.
39. Pro úplnost krajský soud dodává, že jakkoli nabyt nejstarší syn v průběhu opatrovnického řízení zletilosti a o úpravě jeho péče tak již nebylo rozhodováno, na shora učiněných závěrech tato skutečnost nic nemění, neboť žalobce ani v jeho případě neuvedl takové skutečnosti, na jejichž základě by skutkový stav zjištěný daňovými orgány nemohl obstát.

V. Závěr a náklady řízení

40. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Náhradu nákladů řízení při jednání ostatně žalovaný ani nepožadoval. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 5. června 2025

Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jiřík v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

Shodu s prvopisem potrzuje G. K.